

PEIRENE | STEVNS

TRANSLATION PRIZE 2024

An extract from *Zee Nu* by Eva Meijer

Pages 19-23

First published by Uitgeverij Cossee bv, Amsterdam, 2022

© Eva Meijer, 2022

Context:

The country is flooding; the sea takes a kilometre of land every day. The Prime Minister holds a daily press conference, and the Ministry of Defence sends soldiers to the dykes. Conspiracy theorists shout for “Action!” on Twitter. Scientists flock from far and wide to investigate this rare phenomenon.

Zee Nu is a novel which explores the climate crisis through a combination of eco-thriller narrative, biting satire and poetic interludes.

The following sample comprises an early section of the book which shows the multiplicity of the novel: a government minister goes to the coast to observe the phenomenon; a pack of foxes walk inland from the sea; the sea is presented as a dream-catcher; the Prime Minister is woken early to be informed of the flooding.

From pages 19-23

Naar het strand.

De taxichauffeur was een oudere man van Noord-Afrikaanse afkomst. Marokkaans, dacht de minister, het stikte van de Marokkanen in de stad. Welk strand?

Scheveningen. Zuid. Doe maar bij de tramhalte.

Het is wat, hè. De taxichauffeur sprak Plathaags.

Zeker.

Wat gaat u eraan doen?

Eerst maar even kijken.

Het begon te regenen. Eerst voorzichtig, vragend, maar al gauw op zijn Nederlands, lekker doorplenzen zonder al te veel beleefdheid of tact.

De minister vroeg de taxichauffeur te wachten. Regendruppels gleden over de kale plek op zijn hoofd, bleven even in het randje haar in zijn nek hangen voor ze in de kraag van zijn klassieke beige regenjas drupten. Hij trok de kraag omhoog en liep over het perron van tram 11 naar het pad door de duinen dat hem naar het strand zou brengen. Er was geen mens te bekennen. In de verte zag hij wel een hond. Soms rennen die beesten vooruit. Hij was een beetje bang voor honden en hoopte dat deze niet te dicht bij hem zou komen. Het dier kwam recht op hem af. De minister droogde zijn brillenglazen met zijn zakdoek zodat hij tenminste kon zien door wie hij aangevallen werd. Wat een rare hond. Het was geen hond maar een vos. De vos bleef een meter van de minister staan. Ik heb niks voor je, zei de minister. Het dier keek hem recht aan en rende toen weg, van de zee af. De minister liep verder, aarzelend, dit was een waarschuwing, dat was duidelijk, toch vond hij het zijn taak om met eigen ogen te zien wat er aan de hand was. Zijn verantwoordelijkheid.

De zee was grauw, iets donkerder dan de lucht en op de golven zaten dikke witte koppen. De minister droogde zijn bril nog eens af en zette hem weer op. Het water kwam bijna tot de strandopgang. Hij kon zich niet herinneren of dat eerder ooit zo was maar hij was hier ook niet vaak geweest. Toen de kinderen jong waren een paar keer, op zomerdagen die achteraf idyllisch leken maar terwijl ze plaatsvonden te heet waren, te druk, met te veel gejengel en verwachtingen, dan moest je ook nog uit eten bij zo'n strandtent. Schnitzel, friet, salade. Een windvlaag blies zout schuim in zijn gezicht, er trok een rilling over zijn rug. Hij draaide zich om en liep snel terug naar de taxi.

Die nacht liepen alle vossen uit het duingebied door de donkere straten naar de stadsparken, en verder landinwaarts. De oudste vos liep achteraan, hij hinkte met zijn achterpoot en

bij elke hoek wachtten ze op hem. Een kunstacademiestudent die als nachtportier werkte zag ze gaan en dacht: Net mensen. Misschien waren het in een vorig leven mensen geweest, worden alle mensen uiteindelijk vossen. Overdag zou dat een vreemde gedachte zijn, maar die nacht leek het volkomen logisch. Kamer 317 belde om een fles wijn en terwijl hij in de lift stond voelde hij zich kaal, zonder vacht.

De zee als dromenvanger:

Onder water liggen alle gedroomde dromen en nog niet gedroomde dromen te wachten. Ook de dromen die nooit gedroomd zullen worden liggen er en net zoals de mensen in hun dromen niet weten wat ze wel en niet zal overkomen, vaak niet weten dat ze dromen, weten de dromen niet of ze ooit gedroomd zullen worden of al gedroomd zijn, weten ze niet of ze bestaan. Als je het water in loopt strijken ze langs je benen als wier.

Op de vierde dag begon de nos een liveblog.

's Ochtends vroeg bleek dat de zee weer een kilometer verder het land in was getrokken. De ochtendkranten en nieuwswebsites publiceerden het nieuws allemaal links bovenaan op hun website, met dreigende foto's erbij. De ministers werden door hun assistenten wakker gebeld. Studenten belden hoogleraren wakker en andersom, hoofden van politiekorpsen en brandweerkorpsen en legercommandanten werden wakker gebeld door hun ondergeschikten met de vraag wat ze moesten doen. Burgers die aan de kust woonden werden door verontruste familieleden en vrienden gebeld. Boeren werden gebeld door bezorgde familieleden of collega's en stonden op om hun vee binnen te halen uit de uiterwaarden (er waren al schapen verdronken, het water maakte hun vachten zwaar en sleepte ze mee, ze hadden geen schijn van kans).

Ook de minister-president werd wakker gebeld door zijn assistent.

Het spijt me dat ik u zo vroeg bel, maar het land overstroomt.

De minister-president keek naar de wekker op het nachtkastje. 5:30 in rode cijfers. Het land overstroomt.

De assistent, een jonge vrouw met lang donker haar en een uitstraling die zowel pragmatisch was als iets intellectueels had, misschien gewoon doordat ze een bril droeg, begon op te sommen waar het mis was gegaan en waar het mis zou gaan. In dit tempo staat de hele stad over een paar dagen onder water. Met de hele stad doelde ze op de stad waar zij allebei woonden, Den Haag, centrum van vrede en rechtvaardigheid, Amsterdam was dan misschien goed in toerisme en herdenken maar eigenlijk, vonden ze allebei, was Den Haag de ware hoofdstad van het land.

De minister-president stond op en liep in zijn donkerblauwe pyjama naar zijn woonkamer. Hij keek uit over een donkere straat, nog glimmend van de regen. Er was niemand te bekennen, zelfs de duiven sliepen nog. Het regende zachtjes. Het leger moet worden ingeschakeld. Er moet een persconferentie komen met de ministers en een vooraanstaande wetenschapper.

De assistent maakte aantekeningen. De persconferentie zou die ochtend nog plaatsvinden. Toen ze ophing trok er heel even een vleug wanhoop door haar heen, als kou, ze rilde. Daarna maakte ze een havercappuccino en opende haar laptop.

Terwijl de assistent tegelijkertijd mailde en belde met assistenten van andere ministers, belde de minister-president de minister van Defensie, een van de twee vrouwen uit zijn kabinet. Hij kende haar nog uit Leiden, waar ze in dezelfde tijd studeerden, zij was twee jaar jonger en twee jaar eerder afgestudeerd. Heel capabel.

Het leger moest worden ingezet maar op een manier die geen onrust zou wekken.